

نویسنده: رامزی بارود «Ramzy Baroud».
منبع و تاریخ نشر: انتی وار «2025-07-04».
برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل».

**آیا اسرائیل می‌تواند بدون غرب زنده بماند؟
پاسخ، قدرت جمعی ما را آشکار می‌کند**

***Can Israel Survive Without the West? The
Answer Reveals Our Collective Power***

نسل‌کشی اسرائیل در غزه، همراه با جنگ‌های منطقه‌ای فزاینده‌ای که شعله‌ور کرده است، دو حقیقت تکان‌دهنده را در کانون توجه ما قرار داده است: اول، اسرائیل عمداً و به طور تهاجمی امنیت و ثبات کل خاورمیانه را تضعیف می‌کند و دوم، اسرائیل کاملاً قادر به بقای خود به تنهایی نیست.

این دو ادعا، اگرچه به ظاهر متمایز هستند، اما به طور جدایی‌ناپذیری به هم مرتبط هستند. زیرا اگر کسانی که بی‌وقفه از اسرائیل - از نظر نظامی، سیاسی و اقتصادی - حمایت می‌کنند، سرانجام حمایت خود را قطع کنند، خاورمیانه دیگر آن بشکه باروتی که دهه‌هاست بوده، نخواهد بود، وضعیتی که از ۷ اکتبر ۲۰۲۳ به طرز فاجعه‌باری بدتر شده است.

اگرچه قصد ساده‌سازی بیش از حد نیست، واقعیت تلخ این است که تنها کاری که لازم است انجام شود این است که اسرائیل از غزه عقب‌نشینی کند و به نوار غزه ویران‌شده و نسل‌کشی‌زده، کمترین شانسی برای التیام بدهد. از آغاز این جنگ، بیش از ۵۶۰۰۰ فلسطینی، از جمله بیش از ۱۷۰۰۰ کودک و ۲۸۰۰۰ زن، به طرز وحشیانه‌ای قتل عام شده‌اند، و انتظار می‌رود این آمار وحشتناک پس از انجام تحقیقات جامع در مورد مفقودین، به طرز چشمگیری افزایش یابد.

تنها در آن صورت است که روند بازگشت به نوعی وضعیت عادی می‌تواند آغاز شود، جایی که حقوق مسلم مردم فلسطین باید در یک سیستم بین‌المللی که حداقل از نظر

تئوری، بر اساس احترام تزلزل‌ناپذیر به حقوق اساسی بشر و قوانین بین‌المللی بنا شده است، به شدت مورد حمایت قرار گیرد.

جمله‌ی نفرت‌انگیز «زور حق را می‌آورد» باید کاملاً از هرگونه معادله‌ی سیاسی آینده حذف شود. کشورهای خاورمیانه، چه عرب و چه مسلمان، باید سرانجام به این موقعیت برسند و قاطعانه برای کمک به برادران خود و اطمینان از اینکه اسرائیل قدرت ایجاد تفرقه در صفوف آنها را ندارد، قدم بردارند.

برای اسرائیل، این خواسته به سادگی غیرممکن است، یک امر غیرقابل قبول است و، به طور قابل درکی، از دیدگاه استعماری آن است. چرا؟ پاتریک ولف، محقق بانفوذ، به صراحت گفته است: «تهاجم یک ساختار است، نه یک رویداد». این گفته‌ی عمیق، به صراحت به این معنی است که جنگ‌های اسرائیل، که با پاکسازی قومی فلسطین، نکبت، در سال ۱۹۴۸ آغاز شد، و تمام جنگ‌ها و اشغال‌های نظامی بعدی، نه رویدادهای تاریخی تصادفی، بلکه اجزای جدایی‌ناپذیر یک ساختار پایدار قدرت بودند که برای حذف جمعیت بومی طراحی شده بود.

این امر، این تصور را که رفتار اسرائیل پس از ۷ اکتبر صرفاً از روی انتقام و عاری از استراتژی بوده است، به همان اندازه نادرست می‌کند. شاید با توجه به ماهیت وحشتناک و غیرقابل توصیف اقدامات اسرائیل در غزه و حس لذت آشکار و منحرفی که اسرائیل از قتل روزانه‌ی مردم بی‌گناه به دست می‌آورد، ما از درک اولیه‌ی این تمایز معذوریم.

با این حال، زبانی که از اسرائیل ساطع می‌شد، انگیزه‌های واقعی آن را به طرز تکان‌دهنده‌ای روشن می‌کرد. همانطور که بنیامین نتانیاهو در ۷ اکتبر ۲۰۲۳ اعلام کرد، «ما غزه را به یک جزیره‌ی متروک تبدیل خواهیم کرد»

این همواره بخشی ذاتی و تغییرناپذیر از ساختار استعماری اسرائیل بوده است و تا زمانی که قاطعانه مهار نشود، همچنان چنین خواهد ماند. اما چه کسی اراده و قدرت مهار اسرائیل را دارد؟ اسرائیل از طریق شبکه‌ای از توانمندان و نیکوکارانی عمل می‌کند که مدت‌هاست وجود اسرائیل را به عنوان یک دژ استعماری ضروری در خدمت منافع استعمار غرب می‌دانند.

جو بایدن با قاطعیت چشمگیر در ژوئیه ۲۰۲۲ اعلام کرد: «ارتباط بین مردم اسرائیل و مردم آمریکا بسیار عمیق است. (...) ما در ارزش‌های مشترک خود متحد هستیم.» بدون اینکه حتی زیر سوال بردن آن «ارزش‌های مشترک» را که به نوعی به اسرائیل اجازه می‌دهد مرتکب نسل‌کشی شود در حالی که ایالات متحده به طور فعال از آن حمایت می‌کند، به خود بدهد، بایدن بدون شک در توصیف صریح خود مبنی بر اینکه رابطه بین دو کشور فراتر از سیاست صرف است، صادق بود. سایر رهبران غربی نیز کورکورانه همین برداشت را تکرار می‌کنند.

با این حال، نسل‌کشی در حال وقوع، برخی از دولت‌های غربی - و بسیاری از دولت‌های غیر غربی - را بر آن داشته است تا شجاعانه علیه جنگ اسرائیل، نتانیا‌هو و ایدئولوژی افراطی او به شیوه‌هایی بی‌سابقه از زمان تأسیس اسرائیل صحبت کنند. برای برخی از این کشورها، به ویژه اسپانیا، نروژ، ایرلند و اسلوانی، و برخی دیگر، «پیوند» ضرب‌المثلی به وضوح «گسستنی» است و حمایت آنها مطمئناً «قطعی» نیست.

نظریه‌های مختلفی در مورد اینکه چرا برخی از دولت‌های غربی جرات به چالش کشیدن اسرائیل را دارند، در حالی که برخی دیگر سرسختانه امتناع می‌کنند، وجود دارد. گذشته از این بحث مهم، از بین بردن پیوند بین اسرائیل و غرب کاملاً حیاتی است، نه تنها برای دستیابی به صلح عادلانه در نهایت، بلکه برای بقای مردم فلسطین.

تقریباً ۲۱ ماه در دناک نسل‌کشی بی‌وقفه اسرائیل درس تلخی به ما آموخته است: اسرائیل، به هر حال، یک کشور دست‌نشانده است که کاملاً قادر به جنگیدن در جنگ‌های خود، دفاع از خود یا حتی حفظ اقتصاد خود بدون حمایت مستقیم و گسترده ایالات متحده و دیگران نیست.

قبل از جنگ، گاهی اوقات مقامات اسرائیلی فریاد می‌زدند که اسرائیل یک کشور مستقل است، نه «ستاره دیگری بر پرچم ایالات متحده». از آن زمان تاکنون، این صداها تا حد زیادی خاموش شده‌اند و جای خود را به جریان مداوم التماس و خواهش از آمریکا برای کمک به اسرائیل داده‌اند.

در حالی که فلسطینی‌ها همچنان با شجاعتی افسانه‌ای در برابر اشغال نظامی و آپارتاید اسرائیل ایستادگی می‌کنند، کسانی که واقعاً به حقوق بین‌الملل، عدالت و صلح اهمیت می‌دهند، باید با مقابله مستقیم با دولت‌هایی که همچنان به اسرائیل در ادامه نسل‌کشی در غزه و بی‌ثبات کردن خاورمیانه کمک می‌کنند، اقدامی قاطع انجام دهند.

دولت‌هایی مانند اسپانیا و دیگران کاری را انجام می‌دهند که بسیاری سال‌ها پیش انتظار آن را نداشتند: پدرو سانچز، نخست‌وزیر اسپانیا، به شدت از تعلیق توافقنامه همکاری اتحادیه اروپا و اسرائیل، یک معامله تجاری گسترده که از سال ۲۰۰۰ برقرار است، به دلیل «وضعیت فاجعه‌بار نسل‌کشی» حمایت می‌کند.

اگر دولت‌های بیشتری از این دست، موضعی مشابه و سازش‌ناپذیر اتخاذ کنند، اسرائیل، حداقل از دستیابی به سلاح‌های کشتار جمعی که برای انجام نسل‌کشی وحشیانه خود استفاده می‌کند، خفه خواهد شد. این مسئولیت جمعی ماست که در کنار چنین صدا‌های شجاعی گام برداریم و خواستار پاسخگویی بی‌چون و چرا، نه تنها از اسرائیل، بلکه از کسانی باشیم که به طور فعال ساختار استعماری شهرک‌نشینان اسرائیلی را حفظ می‌کنند.

سطری چند در مورد نویسنده این مقاله :

دکتر رمزی بارود روزنامه‌نگار، نویسنده و سردبیر روزنامه «فلسطین کرونیکل» است. او نویسنده شش کتاب است. آخرین کتاب او که با همکاری ایلان پاپه ویرایش شده است، «چشم‌انداز ما برای آزادی: رهبران و روشنفکران متعهد فلسطینی سخن می‌گویند» نام دارد. از دیگر کتاب‌های او می‌توان به «پدرم یک مبارز آزادی بود» و «آخرین زمین» اشاره کرد. بارود پژوهشگر ارشد غیرمقیم در مرکز اسلام و امور جهانی (CIGA) است. وبسایت او www.ramzybaroud.net است.

رمزی بارود سردبیر روزنامه «فلسطین کرونیکل» است. آخرین کتاب او «پدرم یک مبارز آزادی بود: داستان ناگفته غزه» (انتشارات پلوتو) نام دارد.

----- **با احترام** «2025-07-09»

